

تپاب بجزایر نرسد ز تراک نبود

از کس سبیل زلف تو پریشان کرد

سرور آفتاب بر شمشیر پیدا آورد
حسن بر ز چو رنگ خوابگاه غار او

غنچه را از بوی گل لعلت بویا آورد
بهر بالین پر ز لکان پر ز یاد آورد

سازگاری از خون من رخسار او کارنگ
سازگاری نهی ما آمد بکاران نگاه

ز در حرف از دست کشید لعل لبش در لنگ
آبیکه چو ز شاخ حنا خورید زینا رنگ

ساق جام سوخته مغز دماغ بیست
سکوت بعضی بومنته

خاکم هوا آوده سدا ب من آتش رنگ
حرفی ز دم آهنگ دل

کله گلشن چو ز شکر
از ظلم در معنی دیوان بجانم

پنهان درون سنگ
کلین بجا جو آمد بستان بجانم

با کس ز صبح آفتاب شکاره عهرا
ما یه عصمت ما پر کنی میباید

چو ز موسفید رود دندان بجانم
آیه رحمت ما رو سید بی میباید

خالگی از می چو لاله کرده میباید نظر
سینه از کینه ای ساز و زده حرفی کتا

فی سب ز بیک که از مغز تو میباید
سره خاموشیت دل سب میباید

مانی چو نقش آن صفت محبت میکشد
زاهد که منع باده کسیدن کند چرا

چو کبر سدا عداودت میکشد
حاجم کسب را ز کف مت میکشد

تپاب

دبان یار با قوت سفته میماند

زبان او بحدیست تکلفه میماند

کرفه زک حقیقت نگاه من ز جفا
چنان بگردگورت حیات میکند

جرمان بر خسته باغ شکفته میماند
که طول عمر بر راه نرفته میماند

مرا ای باغبان تا کی کفایت ز نگاه خود
فوج بسکته از مستی زبان کوناه بیخیم

کلی بوز کرده ام دیگر نسیام کفاه خود
زبان از صوغ میگیرم که مردم خنده خود

تو چو کافر نظر تا بگذر صف ز دور دیده
ز بار نامدار چرخ نامردم سبک دارد

بره نازک میانان بچو ز صفا
که آب این نیکم کسوم کافوری خندان

مترس از کزیم من ز کف پاکبند در کف
دور شو چرخ که عارف بتماش آمد

که چو زک حنا این بچو ز آب سبک دارد
کوه چه ده موج کسبیل بود بریا آمد

رم آهونک رک سبک کف طفلی ترا
سبک بودیم چو گل ما ز حبت تو ز شرم

میتوان گفت که دیوانه ز صفا آمد
زک ما و تو بهم چون کلی رغنا آمد

بیار باده که فصل شکوفه ز زبان
ز بسک یافته تا نیر از رطوبت من

دبان رخته دیوار پر ز دندان
سفال میکشد خوا بسفال ریختن

هر کسکه رفت از وطن این بچو ز بخور
فیروزه چو ز جدار نشا بوز کت مرد

میتوان گفت که دیوانه ز صفا آمد
زک ما و تو بهم چون کلی رغنا آمد

Copyright © King Fahd University